

Sygn. akt S 139/08/Zk

P O S T A N O W I E N I E

o umorzeniu śledztwa

Marzena Matysik - Folga – prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach po zapoznaniu się z aktami śledztwa o sygn. S 139/08/Zk w sprawie bezprawnych aresztowań obywateli polskich, a w tym członków redakcji pisma "Alarm" w latach 1944-1945r na terenie Warszawy, wywiezionych następnie do obozów pracy na terenie b. ZSRR, to jest o przestępstwo z art.248 § 2 kk z 1932r w zw. z art 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. (tekst jednolity Dz. U z 2007r nr 63 poz. 424 z późn. zm).

na podstawie art. 17 § 5 kpk i art. 322 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

- umorzyć śledztwo w sprawie:

1. zbrodni komunistycznej polegającej na stosowaniu represji wobec jednostki, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości popełnionej w dniu 17 – 18 stycznia 1945 roku w miejscowości Włochy k. Warszawy, polegającej na bezprawnym pozbawieniu wolności żołnierza Armii Krajowej Józefa Heryka Lipki, przez działających wspólnie i w porozumieniu funkcjonariuszy państwa komunistycznego - Mieczysława Godlewskiego – funkcjonariusza Miejskiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w m. Włochy k. Warszawy i ppor. Józefa Światłę - oficera Wojska Polskiego oddelegowanego do pełnienia służby w Wojewódzkim Urzędzie Bezpieczeństwa Publicznego w Warszawie, a następnie oddanie we władztwo obcego państwa tj. przekazanie przebywającym na terenie Polski funkcjonariuszom NKWD z byłego ZSRR, którzy wzięli w/wym do połowy lutego 1945r, a następnie wywiezieniu Józefa Lipki do obozu w Workucie na terenie byłego ZSRR, co połączone było ze szczególnym udręczeniem spowodowanym warunkami podróży, oraz katorżniczą pracą w obozie, w którym przebywał do końca marca 1947r, tj. do czasu powrotu do kraju - tj. o przest. z art. 248 § 2 kk z 1932r (Dz. U. Nr 60, poz. 571 z późn. zm) w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. (tekst jednolity Dz. U z 2007r nr 63 poz. 424 z późn. zm) – na zasadzie art. na zasadzie art. 17 § 1 pkt 5 kpk – wobec śmierci sprawców;

2. zbrodni komunistycznej polegającej na stosowaniu represji wobec jednostki, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, popełnionej w dniu 26 stycznia 1945 roku w miejscowości Włochy k. Warszawy, polegającej na bezprawnym pozbawieniu wolności żołnierza Armii Krajowej Józefa Lipki, przez działających wspólnie i w porozumieniu funkcjonariuszy państwa komunistycznego - Mieczysława Godlewskiego - funkcjonariusza Miejskiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w m. Włochy k. Warszawy i ppor. Józefa Światłę - oficera Wojska Polskiego oddelegowanego do pełnienia służby w Wojewódzkim Urzędzie Bezpieczeństwa Publicznego w Warszawie, a następnie oddanie we władztwo obcego państwa tj. przekazanie przebywającym na terenie Polski funkcjonariuszom NKWD z byłego ZSRR, którzy wzięli w/wym do połowy lutego 1945r, a następnie wywiezieniu Józefa Lipki do obozu w Workucie na terenie byłego ZSRR, co połączone było ze szczególnym udrczeniem spowodowanym warunkami podróży, skutkującymi śmiercią Józefa Lipki w dniu 25 lutego 1945r w nieustalonym miejscu, w trakcie transportu do obozu - tj. o przest. z art. 248 § 2 kk z 1932r (Dz. U. Nr 60, poz. 571 z późn. zm) w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. (tekst jednolity Dz. U z 2007r nr 63 poz. 424 z późn. zm) - na zasadzie art. 17 § 1 pkt 5 kpk - wobec śmierci sprawców;

3. zbrodni komunistycznej polegającej na stosowaniu represji wobec grupy ludności, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości popełnionej w listopadzie 1944 roku w Warszawie, Aninie, Grochowie, Wawrze, polegającej na bezprawnym pozbawieniu wolności około 130-150 nieustalonych żołnierzy Armii Krajowej, przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego - Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w Warszawie, a następnie wywiezieniu do obozów na terenie byłego ZSRR, co połączone było ze szczególnym udrczeniem spowodowanym warunkami podróży - tj. o przest. z art. 248 § 2 kk z 1932r (Dz. U. Nr 60, poz. 571 z późn. zm) w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. (tekst jednolity Dz. U z 2007r nr 63 poz. 424 z późn. zm) - na zasadzie art. 17 § 1 pkt 1 kpk - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa;

4. zbrodni komunistycznej polegającej na stosowaniu represji wobec jednostki, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości popełnionej w dniu 19 listopada 1944 roku w Warszawie, polegającej na bezprawnym pozbawieniu wolności żołnierza Armii Krajowej i redaktora naczelnego pisma „Alarm” - Jana Wyszomirskiego - przez ppor. Józefa Światłę - oficera Wojska Polskiego oddelegowanego do pełnienia służby w Wojewódzkim Urzędzie Bezpieczeństwa Publicznego w Warszawie, a następnie oddanie we władztwo obcego państwa tj. przekazanie przebywającym na terenie Polski funkcjonariuszom NKWD z byłego ZSRR - tj. o przest. z art. 248 § 2 kk z 1932r (Dz. U. Nr 60, poz. 571 z późn. zm) w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. (tekst jednolity

Dz. U z 2007r nr 63 poz. 424 z późn. zm) – na zasadzie art. na zasadzie art. 17 § 1 pkt 5 kpk – wobec śmierci sprawcy;

5. zbrodni komunistycznej polegającej na stosowaniu represji wobec jednostki, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości popełnionej w dniu 22 listopada 1944 roku w Warszawie, polegającej na bezprawnym pozbawieniu wolności żołnierza Armii Krajowej i redaktora pisma „Alarm” – Tomasza Malczewskiego - przez ppor. Józefa Światłę - oficera Wojska Polskiego oddelegowanego do pełnienia służby w Wojewódzkim Urzędzie Bezpieczeństwa Publicznego w Warszawie, a następnie oddanie we władztwo obcego państwa tj. przekazanie przebywającym na terenie Polski funkcjonariuszom NKWD z byłego ZSRR - tj. o przest. z art. 248 § 2 kk z 1932r (Dz. U. Nr 60, poz. 571 z późn. zm) w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. (tekst jednolity Dz. U z 2007r nr 63 poz. 424 z późn. zm) – na zasadzie art. na zasadzie art. 17 § 1 pkt 5 kpk – wobec śmierci sprawcy.

U Z A S A D N I E N I E

Wojskowa Prokuratura Okręgowa w Warszawie prowadziła pod sygn. Po Śl. 29/98 postępowanie przygotowawcze w sprawie bezprawnych aresztowań obywateli polskich na terenie Warszawy i okolic, dokonanych w styczniu 1945r przez funkcjonariuszy UB – Mieczysława Godlewskiego i Józefa Światło oraz wywożenia ich do obozów na terenie byłego ZSRR, tj. o czyn z art. 248 § 2 kk z 1932r w zw. z art. 2 a i 2 b Ustawy z dnia 06.04.1984r o Głównej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – Instytucie Pamięci Narodowej.

(k- 23) Śledztwo to (poprzednia sygn. Zs VIII/S/11/91/NKWD i UB) zostało wszczęte w dniu 29 czerwca 1991r postanowieniem Głównej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie.

Zostało ono zainicjowane zawiadomieniem o przestępstwie z dnia 31 sierpnia 1990 r złożonym przez Andrzeja Klemensa Lipkę do Głównej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie, informującym o bezprawnym aresztowaniu żołnierzy Armii Krajowej - Józefa Lipki i jego syna – Józefa Henryka Lipki.

(k- 249 – 251) Postępowanie to zostało częściowo umorzone postanowieniem Wojskowej Prokuratury Okręgowej w Warszawie z dnia 18 stycznia 1999r – na zasadzie art. 322 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 5 kpk – wobec śmierci w dniu 13 listopada 1995r sprawcy tych czynów – Mieczysława Godlewskiego.

Postanowieniem OKSZpNP w Katowicach z dnia 28 listopada 2008r umorzone postępowanie w tym wątku zostało podjęte na nowo i połączone do

wspólnego prowadzenia ze śledztwem o sygn. S 139/08/Zk Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach.

Śledztwo o sygn. S 139/08/Zk objęło również wątek dotyczący dokonanych przez ppor. Józefa Światła w latach 1944-1945 na terenie Warszawy i okolic bezprawnych aresztowań innych obywateli polskich oraz wywożenia ich do obozów na terenie b. ZSRR, a także aresztowania redaktorów pisma "Alarm" – Jana Wyszomirskiego i Tomasza Malczewskiego.

(k- 252-253) Postępowanie w zakresie dotyczącym Józefa Światły postanowieniem Wojskowej Prokuratury Okręgowej w Warszawie w dniu 18 stycznia 1999r zostało zawieszono, albowiem Józef Światło jako podpułkownik i wicedyrektor X Departamentu Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego w grudniu 1953 roku, podczas podróży służbowej w Berlinie Zachodnim zgłosił się do władz amerykańskich, a następnie wyjechał do USA, gdzie otrzymał azyl polityczny.

(k- 275-276) Postępowanie odnośnie Józefa Światły podjęto postanowieniem Wojskowej Prokuratury Okręgowej w Warszawie w dniu 06 czerwca 2006r - sygn. Po Sl. 39/06 i przekazano do prowadzenia Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach, zarządzeniem z dnia 23.07.2008r nr 17/08 Dyrektora GKŚZpNP - na podstawie art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 18.12.1998r o IPN - Komisji Ścigania Zbrodni p-ko Narodowi Polskiemu oraz § 105 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27.08.2007r – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury – z wyłączeniem zasad określających właściwość miejscową.

W Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach, postępowanie to zarejestrowano pod sygn. S 139/08/Zk.

W toku przeprowadzonego postępowania przygotowawczego ustalono następujący stan faktyczny.

(k- 12-14, 15-16) W oparciu o zeznania Andrzeja Klemensa Lipki - syna Józefa Lipki ustalono, że rodzina Lipków zamieszkiwała we Włochach pod Warszawą w kamienicy przy ul. Mickiewicza 22. Józef Lipka i jego syn Józef Henryk Lipka byli żołnierzami AK w zgrupowaniu kampinoskim. W oparciu o zeznania jedyne go żyjącego świadka aresztowania – Stefanii Budzan, ustalono, że po wyzwoleniu Warszawy w dniu 17-18 stycznia 1945r w miejscowości Włochy k. Warszawy został aresztowany syn Józefa Lipki – Józef Henryk Lipka, zam. wówczas w Warszawie, ul. Mikowa 22 (obecnie ul. ks. J. Chrościckiego 22) Aresztowania tego dokonała grupa f-szy Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w Warszawie, wśród których znajdował się ppor. Józef Światło – oficer Wojska Polskiego, oddelegowany wówczas do pełnienia służby w Wojewódzkim Urzędzie Bezpieczeństwa Publicznego w Warszawie, gdzie pełnił tę służbę na stanowisku Szefa Służby Śledczej w Wojewódzkiej Komendzie Milicji w Warszawie, a także mieszkaniec Włoch – Mieczysław

Godlewski, który w tym czasie był f-szem Miejskiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w tej miejscowości.

W kilka dni później tj. w dniu 26 stycznia 1945r kamienica została otoczona przez kilkunastu umundurowanych funkcjonariuszy wśród których był Józef Światło i Mieczysław Godlewski, którzy wraz grupą siedmiu f-szy dokonali aresztowania – 63-letniego Józefa Lipki – właściciela kamienicy przy ul. Mikowej 22 we Włochach koło Warszawy – który w piwnicach tego budynku w warsztacie tkackim zajmował się szyciem opasek dla żołnierzy Armii Krajowej. Po aresztowaniu Józef Lipka jak i jego syn - Józef Henryk Lipka - przekazani zostali przebywającym na terenie Polski f-szom NKWD z b. ZSRR, którzy prowadzili p-ko nim śledztwo w związku z ich przynależnością do AK, po czym w połowie lutego zostali wywiezieni transportem kolejowym do byłego ZSRR.

W trakcie transportu Józef Lipka zmarł w dniu 25.02.1945r w nieznanym miejscu (akta Sądu Grodzkiego w W-wie I Zg 3283/48), zaś jego syn Józef Henryk Lipka do końca marca 1947r przebywał w łagrze w Workucie, po czym powrócił do Polski, gdzie członkom rodziny opowiedział o okolicznościach aresztowania, wywiezienia do b.ZSRR oraz pobytu w obozie w Workujcie. W/wym zmarł w Jaśle w 1985r.

Po aresztowaniu w/wym do końca 1945 roku mienie należące do Józefa Lipki zostało rozgrabione przez f-szy UB. Nadto z suteryn jego domu przy ul. Mikowej wywieziono warsztaty tkackie.

W toku prowadzonego postępowania pomimo szeroko zakrojonych sprawdzeń ewidencyjno – archiwalnych w Biurze Ewidencji i Archiwum UOP jak i w Centralnym Archiwum Wojskowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie, nie odnaleziono żadnych dokumentów bądź informacji dotyczących okoliczności i przyczyn zatrzymania i aresztowania, Józefa Lipki oraz Józefa Henryka Lipki.

W toku śledztwa zwrócono się w drodze pomocy prawnej do OKŚZpNP w Rzeszowie o przesłuchanie w charakterze świadka Kazimiery Lipki – żony Józefa Henryka Lipki, na okoliczności dotyczące zatrzymania i aresztowania jej męża przez Józefa Światłę oraz wywiezienia w/wym do łagrów w Workujcie, jak również ustalenia innych członków jego najbliższej rodziny. Czynności tej jednak nie przeprowadzono z uwagi na aktualny stan zdrowia w/wym uniemożliwiający przesłuchanie jak i całkowite ubezwłasnowolnienie świadka.

Ponadto podjęto próbę ustalenia danych tożsamości i przesłuchania w charakterze świadków: Lucyny Siedleckiej i Olgi Sajko, zamieszkałych w 1945r w Warszawie – Włochy, przy ul. Mikowej 22, wskazanych przez świadka Andrzeja Lipkę, jako bezpośrednich świadków aresztowania Józefa Lipki (seniora) przez Józefa Światło.

Ustalenia powyższe okazały się jednak bezskuteczne, albowiem na podstawie danych zbiorów meldunkowych, zbioru PESEL oraz ewidencji wydanych i utraconych dowodów osobistych - nie zdołano ustalić bliższych danych tożsamości w/wym pozwalających na ich prawidłową identyfikację. Na podstawie dokonanych sprawdzeń potwierdzono jedynie, iż żadna z tych osób nie była zameldowana pod wskazanym adresem.

Nie zdołano również uzupełniająco przesłuchać Stefani Budzan, albowiem świadek ten zmarł w dniu 27 stycznia 1996r.

Drugi wątek śledztwa - związany z bezprawnym aresztowaniem przez ppor Józefa Światło redaktorów pisma „Alarm” oraz zbrodni sądowej popełnionej wobec tych osób - został zainicjowany przez Jerzego Niżnikowskiego (k- 166-167) w dniu 15 lutego 1991r, złożeniem zawiadomienia o przestępstwie do Głównej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie (k- 165), która postanowieniem z dnia 13 listopada 1998r wyłączyła z akt śledztwa ZS S 1/94 powyższe zawiadomienie i przekazała Wojskowej Prokuraturze Okręgowej w Warszawie, celem połączenia do niniejszej sprawy.

W tym wątku śledztwa ustalono, że Józef Światło będąc w latach 1944 - 1945 oddelegowanym do pełnienia służby w Wojewódzkim Urzędzie Bezpieczeństwa Publicznego w Warszawie, w listopadzie 1994 roku dokonał zatrzymania i rewizji u członków redakcji pisma „Alarm”, - Jana Wyszomirskiego ps. „Wroński” oraz Tomasza Malczewskiego ps. „Rafał”, „Mruczek”.

W toku postępowania ustalono, że byli członkowie Armii Krajowej i Delegatury Rządu Londyńskiego we wrześniu 1944r podjęli działania zmierzające do powołania „Polskiej Organizacji Niepodległościowej” (PON). Zadaniem organizacji było skupienie wszystkich sił polskich w celu ratowania aktywu Armii Krajowej, a także przeciwdziałanie samoradnym akcjom dywersyjnym skierowanym przeciwko Armii Czerwonej. Przystąpiono do pracy organizacyjnej wywiadowczej, informacyjnej i propagandowej. Rozpoczęto m.in. wydawanie pisma o nazwie „Przegląd Tygodniowy”, redaktorem którego został Czesław Grądzki ps. „Krzemień”, a jego pomocnikiem Jan Wyszomirski ps. „Wroński”.

W pierwszych dniach listopada 1944r „Krzemień” zginął w wyniku wybuchu niewypału, wówczas redaktorem gazety został Jan Wyszomirski. Gazeta w tym czasie zmieniła nazwę na „Alarm”.

W zakresie tego wątku w oparciu o zeznania Stanisława Briesmeister (k- 173-176) ustalono, że konspiracyjna gazetka „Alarm” powstała z inicjatywy Bolesława Piaseckiego ps. „Sablewski” oraz Stanisława Briesmeister. Gazetka ta była drukowana w drukarni księży z parafii przy ul. Grochowskiej (gdzie drukowano również „Życie Warszawy”).

W październiku 1944r ukazały się 2 numery „Alarmu”, natomiast w listopadzie 1944r wydano 3 numer (t. II, k – 309-314), który rozproszono tylko częściowo, albowiem funkcjonariusze NKWD i MBP w trakcie rozpracowywania niepodległościowej organizacji PON w końcu listopada 1944r na terenie Warszawy dokonali aresztowania jej kierownictwa, w tym członków redakcji oraz jej kolporterów. W dniu 19 listopada 1944r został aresztowany Jan Wyszomirski, a w dniu 22 listopada 1944r Tomasz Malczewski.

W toku śledztwa dokonano oględzin akt postępowania o sygn. S 15/01/Zk prowadzonego w OKŚZPNP w Warszawie, w sprawie bezpodstawnego orzeczenia wyrokiem z dnia 22 stycznia 1945r przez członków składu orzekającego Wojskowego Sądu Garnizonowego w Warszawie kary śmierci wobec redaktorów naczelnych pisma „Alarm” – Jana Wyszomirskiego i Tomasza Malczewskiego.

(t. III, k- 391) W oparciu o przeprowadzone oględziny oraz na podstawie przeprowadzonych oględzin materiałów archiwalnych – dokumentów z mikrofilmu - pozyskanych z Biura Udostępniania i Archiwizacji Dokumentów IPN w Warszawie, tj. z protokołu rewizji osobiście sporządzonego przez ppor. Józef Światło wynika, że w dniu 22 listopada 1944r na polecenie Komendanta MO w obecności świadków: por. Ronin (nazwisko słabo czytelne, brak imienia) i plut. podch. Gałęzowski (brak imienia) – Józef Światło osobiście przeprowadził rewizję osobistą Tomasza Malczewskiego, w wyniku której znaleziono plan organizacyjny wydawnictwa „Alarm”.

(t. III, k- 390) Z protokołu rewizji również osobiście sporządzonego przez ppor. Józef Światło wynika, że ten sam f-sz w dniu 06 grudnia 1944r na polecenie Komendanta MO w obecności świadków: kapr. podch. Chojnowskiego (brak imienia) i st. Kardas (brak imienia) z MO – osobiście przeprowadził rewizję osobistą u Jana Wyszomirskiego, w wyniku której nie znaleziono żadnych obciążających materiałów.

(t. III, k- 413) Z protokołu oględzin materiałów dowodowych z dnia 09 stycznia 1945 roku wynika jednak, że w wyniku rewizji przeprowadzonej w mieszkaniu Jana Wyszomirskiego zabezpieczono 51 egzemplarzy „Przeglądu Tygodniowego”, 2 egzemplarze „Alarmu” i 1 egzemplarz „Dziennika Radiowego”.

W toku przeprowadzonego postępowania przygotowawczego w oparciu o uzyskane z BUiAD w Warszawie i poddane oględzinom dokumenty archiwalne – w postaci mikrofilmu o nr IPN BU 012376/150 (MF 368/3) oraz IPN 0747/58 (t. III, k- 362, 384-476, 477) - ustalono również, że śledztwo wobec Jana Wyszomirskiego zostało wszczęte w dniu 03 stycznia 1945r przez ppor. Kazimierza Pereta o czyn z art. 1 Dekretu z dnia 30.10.1944r o Ochronie Państwa, areszt zastosowano w dniu 05 stycznia 1945r, a przesłuchania prowadził Kazimierz Peret.

Natomiast śledztwo w sprawie Tomasza Malczewskiego zostało wszczęte w dniu 08 stycznia 1945r, decyzję o areszcie zatwierdził podprokurator Henryk Podlaski z Garnizonu Warszawskiego. Postanowieniem z dnia 10 stycznia 1945r ppor. Kazimierz Peret połączył obie sprawy.

Jan Wyszomirski i Tomasz Malczewski stanęli pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 1 dekretu o Ochronie Państwa z dnia 30.10.1944r.

Jan Wyszomirski został oskarżony o to, że: w okresie od września 1944r do chwili zatrzymania tj. do dnia 19 listopada 1944r na Pradze, brał czynny udział w pracy nielegalnego związku AK, mającego na celu obalenie demokratycznego ustroju Państwa Polskiego, zajmując się wydawaniem nielegalnego organu prasowego tegoż związku pod nazwą „Alarm”

Tomasz Malczewski został oskarżony o to, że od dnia 10 listopada 1944r do chwili zatrzymania tj. do dnia 22 listopada 1944r pisał w nielegalnym organie prasowym związku AK artykuły polityczne, skierowane przeciwko demokratycznemu ustrojowi Państwa Polskiego oraz przeciwko reprezentującemu ten kierunek i ustrój PKWN.

Przesłuchani w charakterze podejrzanych Jan Wyszomirski i Tomasz Malczewski przyznali się do popełnienia zarzucanych im przestępstw.

W dniu 16 stycznia 1945r wydano postanowienie o zamknięciu śledztwa.

W dniu 19 stycznia 1945r chor. podprok. Henryk Podlaski sporządził akt oskarżenia i przekazał w tej dacie sprawę R. Śl. 42/45 do szefa Sądu Wojskowego Garnizonu Warszawskiego.

W dniu 21 stycznia 1945r odbyło się niejawnie posiedzenie Sądu Wojskowego w składzie: mjr Marian Krupski – przewodniczący; por. Władysław Garnowski – sędzia; ppor Władysław Sobiech – sędzia; ppor. Ignacy Leszcz – protokolant; oskarżyciel: Ludwik Gettinger – wiceprokurator Garnizonu Warszawskiego - na którym przyjęto akt oskarżenia.

W wyniku przeprowadzonej dnia 22 stycznia 1945r niejawnie rozprawy Sądu Wojskowego Garnizonu Warszawskiego na sesji wyjazdowej w Otwocku, bez udziału oskarżyciela i obrońców - sąd w składzie: por. Władysław Garnowski – przewodniczący; ppor Władysław Sobiech – sędzia; ppor. Eugeniusz Krzewski – sędzia oraz ppor. Ignacy Leszcz – protokolant, wyrokiem z dnia 22 stycznia 1945r - sygn. GW 44/45 - Jan Wyszomirski i Tomasz Malczewski zostali skazani na kary śmierci, bez możliwości jego zaskarżenia. Wobec nie skorzystania przez Prezydenta z prawa łaski, karę śmierci wykonano w dniu 29 stycznia 1945r w więzieniu przy ul. 11 Listopada na Pradze.

Prowadzone w tym zakresie przez Oddziałową Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie postępowanie przygotowawcze o sygn. S 15/01/Zk w sprawie oszustwa sądowego popełnionego przez sędziów Sądu Wojskowego Garnizonu Warszawskiego w Warszawie zostało umorzone postanowieniem z dnia 06 czerwca 2001r na zasadzie art. 17 § 1 kpk wobec śmierci sprawców.

Ponadto w związku z poczynionymi ustaleniami o prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Warszawie postępowaniu w sprawie unieważnienia wyroku Sądu Wojskowego Garnizonu Warszawskiego z dnia 22 stycznia 1945r, orzekającego karę śmierci w stosunku do Jana Wyszomirskiego oraz Tomasza Malczewskiego, zwrócono się do tegoż sądu o udostępnienie akt sprawy oraz dokonano oględzin akt sprawy o sygn. VIII Ko 71/96 Sądu Okręgowego w Warszawie Wydział VIII Karny Sekcja ds. unieważniania orzeczeń i odszkodowań w sprawach karnych - dotyczącej unieważnienia wyroku byłego Sądu Wojskowego Garnizonu Warszawskiego w Warszawie z dnia 22.01.1945r (GW 44/45), skazującego Jana Wyszomirskiego i Tomasza Malczewskiego na karę śmierci za czyn z art. 1 dekretu z dnia 30.10.1944r o ochronie Państwa.

W wyniku tych oględzin ustalono, że powyższe postępowanie zostało zainicjowane przez żonę zmarłego Jana Wyszomirskiego - Marię Bartoszewicz Biernacki zamieszkałą wówczas w Hiszpanii - złożeniem w dniu 06 listopada 1992r do Okręgowego Sądu Wojskowego w Warszawie wniosku o stwierdzenie nieważności prawomocnego wyroku byłego Sądu Wojskowego Garnizonu Warszawskiego w Warszawie z dnia 22.01.1945r (GW 44/45).

Postanowieniem z dnia 11 maja 1995r sygn. Cs.Un 142/95 Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie uznał się niewłaściwym do rozpoznania sprawy i przekazał sprawę Sądowi Wojewódzkiemu w Warszawie, do którego w dniu 10.03.1997r wpłynął odrębny wniosek Stanisława Karolkiewicza - Prezesa Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej - o stwierdzenie nieważności powyższego wyroku. Sprawę zarejestrowano pod sygn. VIII Ko 73/97.

Postanowieniem z dnia 27 marca 2002r sygn. Cs Un 142/95 Sąd Okręgowy w Warszawie połączył obie sprawy do wspólnego prowadzenia.

Postanowieniem z dnia 27 marca 2002 roku na podstawie art. 1 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 23.02.1991r (Dz. U Nr 34, poz. 149) Sąd Okręgowy w Warszawie unieważnił wyrok Sądu Wojskowego Garnizonu Warszawskiego z dnia 22 stycznia 1945r sygn. GW 44/45 skazujący Jana Wyszomirskiego i Tomasza Malczewskiego- założycieli i redaktorów organu prasowego o nazwie „Alarm” -konspiracyjnego związku Armii Krajowej -na karę śmierci za czyn z art. 1 dekretu z dnia 30.10.1944r o ochronie Państwa, uznając, że czyny przypisane Janowi Wyszomirskiemu i Tomaszowi Malczewskiego związane były z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

W toku postępowania sądowego wnioskodawcy nie zostali przesłuchani w charakterze świadka, a wydanie orzeczenia nastąpiło na podstawie dokumentów.

W toku przeprowadzonych oględzin akt nie ujawniono w nich żadnych materiałów, umożliwiających ustalenie danych tożsamości innych członków Armii Krajowej, zajmujących się kolportażem pisma „Alarm”.

Do akt postępowania dla potrzeb prowadzonego śledztwa zabezpieczono stosowne kserokopie.

Również w toku postępowania ustalono miejsce zamieszkania na terenie Hiszpanii żony Jana Wyszomirskiego – Marii Bartoszewicz i w dniu 03 marca 2009r wystąpiono do Konsulatu w Polskiego w Barcelonie z wnioskiem o przesłuchanie w/wym w charakterze świadka, na okoliczności dotyczące zatrzymania i aresztowania Jana Wyszomirskiego i Tomasza Malczewskiego.

Czynności tej jednak nie zdołano wykonać, albowiem z informacji Konsulatu Generalnego RP w Barcelonie wynika, iż Maria Bartoszewicz – Biernacki zmarła w Ośrodku Asco w Hiszpanii w dniu 12 grudnia 2007r.

W śledztwie nie przesłuchano również w charakterze świadka siostry Jana Wyszomirskiego – Zofii Milewskiej, o które to wykonanie czynności zwrócono się w ramach pomocy prawnej do Wydziału Konsularnego Ambasady RP w Londynie, albowiem w/wym zmarła w dniu 23 maja 2005r.

W toku postępowania podjęto również działania zmierzające do ustalenia okoliczności pozbawienia wolności pozostałych kolporterów pisma „Alarm”

(t. III, k- 350, 380) Z uzyskanej dla potrzeb śledztwa ekspertyzy Biura Edukacji Publicznej IPN z dnia 19 grudnia 2007 roku wynika, że kolporterzy tego pisma tj. Jadwiga Mostowicz ps. „Dziunia”, Maria Szumarakowa (w OBUiAD nie odnaleziono materiałów archiwalnych), Barbara Kosowska - (w OBUiAD - nie odnaleziono materiałów archiwalnych) i Apolinary Korejwo - zostali skazani na kary długoletniego pozbawienia wolności w wymiarze od 3 do 10 lat pozbawienia wolności.

W toku postępowania nie zdołano ustalić bliższych danych tożsamości tych osób.

Z materiałów śledztwa wynika również, że w związku z wydawaniem „Alarmu” w końcu 1944 roku zostało ponadto aresztowanych w Warszawie, Grochowie, Aninie i w Wawrze około 130-150 osób – członków Armii Krajowej, zajmujących się kolportażem pisma. Większość z nich (około 100 osób) została w końcu grudnia 1944 roku wywieziona do Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Celem zweryfikowania oraz ustalenia danych tożsamości (według ekspertyzy BEP z dnia 19 grudnia 2007r) - zwrócono się do OKŚZPNP w Warszawie oraz do INP BEP o sprawdzenie, czy tamt. Komisja prowadziła lub prowadzi postępowania w sprawie deportacji mieszkańców Warszawy i okolic w głąb ZSRR na przełomie 1944/1945 r, bądź o podanie źródeł – materiałów relacyjnych – w oparciu o które sporządzono rzeczoną ekspertyzę z dnia 19 grudnia 2007r.

Z OKŚZPNP w Warszawie uzyskano odpowiedź, iż Komisja ta nie prowadziła takiego postępowania.

Z uzyskanej odpowiedzi z BEP IPN w Warszawie z dnia 14 października 2008r, otrzymano wykaz 9 pozycji, które w chwili obecnej są przedmiotem analiz pod kątem wykorzystania dla potrzeb niniejszego śledztwa.

Ponadto w związku z informacją, iż z dotychczasowych badań historyków wynika, że mieszkańców Warszawy i okolic wywożono najczęściej do obozu w Stalinogorsku oraz obozu nr 231 w Siewurallagu, a związane z tymi obozami archiwalia może posiadać Centralne Archiwum Wojskowe w Warszawie – Rembertowie oraz Ośrodek „Karta” w Warszawie, jak i w związku z tym, iż materiały, dotyczące bezprawnych aresztowań członków redakcji pisma „Alarm” mogą znajdować się w zasobie Archiwum Akt Nowych – zwrócono się do tych podmiotów o nadesłanie powyższych materiałów.

Z odpowiedzi Archiwum Akt Nowych oraz Centralnego Archiwum Wojskowego wynika, iż nie odnaleziono w ich zbiorach żądanych dokumentów.

Z Fundacji Ośrodka „Karta” w Warszawie uzyskano informacje, dotyczące jedynie Jana Wyszomirskiego, zawarte w ankiecie „Indeksu Represjonowanych”. Na podstawie powyższego pisma ustalono ponadto, iż w „Wykazie spraw prowadzonych przez NKWD Zachodniej Ukrainy i Białorusi” figuruje nazwisko Jadwigi Mostowicz oraz w „Indeksie Represjonowanych” pt. „Uwięzieni w Stalinogorsku” – nazwisko Apolinarego Korejwo, niemniej jednak brak jakichkolwiek bliższych danych tożsamości tych osób uniemożliwia ustalenie przez Fundację, czy istotnie są to poszukiwane osoby. W dostępnych bazach „Indeksu Represjonowanych” brak jest natomiast informacji, dotyczących pozostałych członków Armii Krajowej, zajmujących się kolportażem pisma „Alarm”, tj. Tadeusza Malczewskiego, Marii Szumarakowej, Barbary Kosowskiej i Czesława Grądzkiego.

Ponadto w toku śledztwa na stronie internetowej TVP Info zamieszczono ogłoszenie o poszukiwaniu świadków mogących mieć jakiegokolwiek wiadomości na temat przedmiotowego śledztwa.

(k- 213-214) Ponadto w toku śledztwa zapoznano się z pozycją książkową Andrzeja Paczkowskiego pt. „Trzy twarze Światły” oraz dla potrzeb śledztwa zabezpieczono stosowne kserokopie dotyczące przebiegu służby Józefa Światły oraz jego ucieczki z kraju. Na ich podstawie oraz na

podstawie oględzin teczki akt personalnych Józefa Światły uzyskanych z Centralnego Archiwum Wojskowego w Rembertowie ustalono, że od 17 stycznia do 05 września 1945r Józef Światło pełnił funkcję Z-cy Kierownika WUBP w Warszawie. W dniu 30 września 1954r został skreślony z ewidencji w związku ze zdradą i dezercją z organów BP. Zarządzeniem Personalnym MSW Nr 1987 z dnia 21.09.1959r w/wym pozbawiono stopnia oficerskiego za zdradę tajemnicy służbowej i państwowej.

Ponadto w związku z brakiem dotychczas jakiegokolwiek możliwości ustalenia miejsca zamieszkania Józefa Światły w toku śledztwa zwrócono się w drodze międzynarodowej pomocy prawnej do USA o ustalenie, czy Józef Światło żyje, a w razie potwierdzenia tej okoliczności – o podanie miejsca jego ostatniego miejsca zamieszkania na terenie USA bądź aktualnego miejsca pobytu, oraz ustalenia, czy po ucieczce z Polski zmieniał dane personalne, jeśli tak, czy są one znane - ewentualnie chronione – i w tym zakresie ustalenie jego nowej tożsamości.

Ustalenie tych danych było istotne, albowiem do chwili obecnej – wobec objęcia ochroną w USA przez Centralną Agencję Wywiadowczą personalii dotyczących Józefa Światły - brak było danych, pozwalających na jednoznaczne i kategoryczne ustalenie okoliczności jego śmierci. Z uzyskanych, aczkolwiek nie potwierdzonych dotychczas informacji wynikało, że podpułkownik Józef Światło zginął w niewyjaśnionych okolicznościach w wypadku samochodowym na terenie USA w latach sześćdziesiątych lub siedemdziesiątych. Inna wersja informacji wskazywała, że nadal zamieszkuje na terenie USA.

Również podejmowane dotychczas próby ustalenia powyższych informacji przez Sekcję Ekspertyz Biura Edukacji Publicznej Instytutu Pamięci Narodowej w Warszawie – okazały się bezskuteczne.

Z uzyskanego pisma Biura Obrót Prawnego z Zagranicą Prokuratury Krajowej w Warszawie za pośrednictwem którego realizowano powyższy wniosek uzyskano odpowiedź z Ministerstwa Sprawiedliwości w Waszyngtonie z dnia 11 stycznia 2010r, informujące jedynie, iż Józef Światło zmarł w Stanach Zjednoczonych w dniu 02 września 1994r.

Z uwagi na fakt niezrealizowania przez stronę amerykańską wszystkich czynności, o które zwrócono się w odezwie o udzielenie pomocy prawnej z dnia 07 stycznia 2009r (w piśmie tym zwrócono się bowiem o nadesłanie dokumentów, dotyczących odpisu aktu zgonu, jak i dokumentujących okoliczności zgonu Józefa Światły) – ponownie zwrócono się do Biura Obrót Prawnego z Zagranicą z wnioskiem o podjęcie działań zmierzających do skutecznego wykonania przez stronę amerykańską czynności wskazanych w odezwie, jak również o ewentualne podanie ostatniego miejsca zamieszkania Józefa Światły na terenie USA, a także ustalenia, czy po ucieczce z Polski zmieniał dane personalne, jeśli tak, czy są one znane, ewentualnie chronione i w tym zakresie ustalenie jego nowej tożsamości.

W odpowiedzi na powyższe otrzymano z Biura Obrót Prawny z Zagranicą mailem stanowisko strony amerykańskiej informujące, iż nie są w stanie dostarczyć żądanych informacji.

(k- 215-232) Na podstawie oględzin akt osobowych Mieczysława Godlewskiego ustalono, iż w okresie od 10 lipca 1945r do 15 marca 1946r pełnił on funkcję Zastępcy Kierownika Miejskiego Urzędu bezpieczeństwa Publicznego w miejscowości Włochy. W/wym został zwolniony ze służby w organach BP z dniem 31 stycznia 1957r.

Mieczysław Godlewski zmarł w dniu 13 listopada 1995r.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż w pełni uzasadnia on podejrzenie dopuszczenia się przez funkcjonariuszy Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego – Mieczysława Godlewskiego oraz ppor. Józefa Światłę przestępstw z art. 248 § 2 kk z 1932r. Nie budzi bowiem wątpliwości fakt, że opisanych powyżej aresztowań dokonano bezprawnie, ze względów politycznych, tj. z powodów przynależności pokrzywdzonych do Armii Krajowej, a następnie bezprawnie przekazano ich we władztwo obcego państwa tj. ZSRR. Było to – w styczniu 1945r i miesiącach następnych – zjawisko masowe i dotyczyło wielu tysięcy żołnierzy AK.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zeznania Józefa Lipki, Stefanii Budzan świadczą o tym, że w/wym funkcjonariusze przekroczyli swoje uprawnienia, a swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przestępstwa określonego w art. 248 § 2 kk z 1932r, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk. Popełniona została zatem zbrodnia komunistyczna określona w art. 2 ust. 1 ustawy o IPN KŚZpNP. Zgodnie z tą definicją zbrodniami komunistycznymi są czyny popełnione przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego w okresie od dnia 17 września 1939 r do dnia 31 grudnia 1989 r, polegające na stosowaniu represji lub innych form naruszenia praw człowieka wobec jednostek lub grup ludności, bądź w związku z ich stosowaniem, stanowiące przestępstwa według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie ich popełnienia.

Zbrodniami komunistycznymi są czyny stanowiące nie tylko zbrodnie ale i występki umyślne, co wynika *expressis verbis* z treści art. 2 ust. 1 cyt. Ustawy.

Przez stosowanie represji, w przypadku zbrodni komunistycznej, należy rozumieć wszelkie formy prześladowania będącego następstwem działalności określonej w art. 1 ust.2 cyt ustawy, a nie tylko zagrożenie ewentualnym ściganiem karnym.

Formy tego prześladowania polegały na stosowaniu wobec takich osób represji karnych w postaci niesłusznego zatrzymania, skazania na karę pozbawienia wolności (wyrok SA w Warszawie z dnia 10.02.2005r sygn. akt II AKa 440/04).

Ustawa przewiduje również stosowanie innych niż represje naruszenia praw człowieka wobec jednostek lub grup ludności bądź występujących w związku ze stosowaniem represji lub innych form naruszania praw człowieka.

Są to zachowania rodzajowo zbliżone, z których „represje” stanowią część większej całości (naruszenia praw człowieka) – przy czym formy zachowań bezpośrednich czy pośrednich tj. związanych ze stosowaniem represji lub naruszeń traktowane są jako równoprawne zachowania sprawcze.

Sprawcami tych czynów byli funkcjonariusze państwa komunistycznego (a za takich należy niewątpliwie uznać funkcjonariuszy WUBP w Warszawie czy MUBP we Włochach w myśl art. 2 ust. 2 cyt. Ustawy), a ich czyny tj. bezprawne pozbawienie wolności – stanowiło przestępstwo według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie jego popełnienia.

Ponadto czyn ten stanowi zbrodnię przeciwko ludzkości, albowiem polegał na dokonaniu przez funkcjonariuszy publicznych czynności polegających na prześladowaniu pokrzywdzonych z motywów politycznych czyli wobec faktu, iż rzekomo podejmowali lub chociażby posiadali wiedzę na temat działań przeciwko ówczesnemu ustrojowi politycznemu.

Definicja zbrodni przeciwko ludzkości zawarta jest w art. 3 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U 1998 nr 155, poz.1016) w brzmieniu nadanym Ustawą z dnia 09 kwietnia 1999r o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko narodowi Polskiemu, ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o finansach publicznych oraz ustawy o emeryturze i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z treścią tego przepisu „zbrodniami przeciwko ludzkości są w szczególności zbrodnie ludobójstwa w rozumieniu Konwencji w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa, przyjętej w dniu 09 grudnia 1948r (Dz. U. nr 2, poz. 9 i 10 i nr 31, poz. 231 oraz 1998 nr 33, poz. 177), a także inne poważne prześladowania z powodu przynależności osób prześladowanych do określonej grupy narodowościowej, politycznej, społecznej, rasowej lub religijnej, jeżeli były dokonywane przez funkcjonariuszy publicznych albo przez nich inspirowane lub tolerowane”.

Definicja ta jest, z jednym wyjątkiem dotyczącym określenia podmiotu przestępstwa, powtórzeniem definicji, która zawierała ustawa o GKBZpNP.

W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1992r (I KZP 39/91, OSNKW 1992, z. 7-8, poz.45) stwierdzono, że przestępstwami stanowiącymi zbrodnię przeciwko ludzkości, w rozumieniu art. 2b ust. 1 i 2 ustawy z dnia 06 1984r o Głównej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – Instytucie Pamięci Narodowej (Dz. U nr 21,

poz. 98 z późn. zm) są takie czyny, które wypełniając znamiona zbrodni lub umyślnych występków, określonych w ustawodawstwie polskim – należą jednocześnie do kategorii przestępstw wymienionych w art. 6 pkt c Karty Międzynarodowego Trybunału Wojskowego, stanowiącej integralną część porozumienia zawartego w Londynie w dniu 08 sierpnia 1945r, do którego Polska przystąpiła, bądź w Konwencji z dnia 08 grudnia 1948r w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa, ratyfikowanej przez Polskę w 1952r (Dz. U. z 1952r, nr 2, poz.9) bądź też w art. I pkt 6 Konwencji z dnia 26 listopada 1968r o niestosowaniu przedawnienia wobec zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości ratyfikowanej przez Polskę w 1970r (Dz. U z 1970r, nr 26, poz. 208, załącznik).

W postanowieniu Sadu Najwyższego z dnia 04 grudnia 2001r (II KKN 175/99) za zbrodnie przeciwko ludzkości zostały uznane zachowania funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa publicznego, popełnione w okresie do dnia 31 grudnia 1956r, mające miejsce w trakcie czynności śledczych wobec osób przesłuchiwanym, a polegające na znęcaniu się fizycznym lub moralnym nad osobami pozbawionymi wolności (art. 246 kk z 1932r), udziale w pobiciu osób pozbawionych wolności (art. 240 kk z 1932r) czy nadużyciu władzy (art. 286 § 1 kk z 1932r), wówczas, gdy sprawcy działający w strukturach systemu państwa totalitarnego – o jakim mowa w art. 2 lit. a ustawy z dnia 06 kwietnia 1984r o Głównej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – Instytucie Pamięci Narodowej, obowiązującej do wejścia w życie ustawy z dnia 18 grudnia 1998r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, co najmniej aprobowali taki sposób realizacji polityki władz państwa, popełniając te czyny brali tym samym świadomie udział w prześladowaniach ze względów politycznych.

Z uwagi na śmierć Mieczysława Godlewskiego i Józefa Światły, wobec wystąpienia negatywnej przesłanki uniemożliwiającej prowadzenie postępowania, śledztwo należało umorzyć na zasadzie art. 17 § 5 kpk – wobec śmierci sprawców.

W powyższej sprawie pomimo podjętych działań nie zdołano bezspornie ustalić pozostałych 130-150 żołnierzy Armii Krajowej, wywiezionych do obozów na terenie ZSRR. Masowy sposób przeprowadzania zatrzymań, wielość uczestników tych zdarzeń i brak wystarczających dokumentów, uniemożliwiły bezsporne dokonanie identyfikacji tych osób, a tym samym poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności ich zatrzymania i pozbawienia wolności.

Stąd też w tym zakresie śledztwo należało umorzyć na zasadzie art. 17 § 1 pkt 1 kpk - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

Prokurator
Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni
przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach

Marzena Matysiak - Folga